

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí právní názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatelku na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že dle druhého odstavce čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. jest k žalobě ve smyslu prvního odstavce tohoto článku ovšem oprávněn, kdo má majetkový zájem na zjištění stavu jmění nebo dluhů, než tímto ustanovením nebyl nikterak změněn aniž seslaben předpis prvního odstavce uvedeného článku, že složití vyjevovací přísahu jest povinen pouze ten, kdo dle občanského práva má povinnost, udati jmění nebo dluhy nebo kdo má podle domnění vědomost o zamlčení anebo o zatajení jmění. Názor dovolatelky, že žalobu dle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. může podati každý, kdo má majetkový zájem na zjištění stavu jmění nebo dluhů, odporuje tedy nejen doslovu, nýbrž i smyslu uvedeného místa zákona. Dovolatelka neprokázala jeho předpokladu a proto právem nebylo její žalobě vyhověno.

Čís. 5031.

Správce pozůstalosti jest oprávněn podati žalobu na vyklizení nemovitosti, náležející (částečně) do pozůstalosti, aniž by k tomu potřeboval svolení pozůstalostního soudu.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Dobrodiní Šu 6 (2) zák. nepožívá ten, v jehož prospěch se vzdal dědic dědictví.

(Rozh. ze dne 12. května 1925, Rv I 634/25.)

V domě, náležejícím spoluvlastnický Josefu G-ovi a pozůstalosti po Eleonoře G-ové obývala byt Ružena W-ová, s níž spolubydlela vnučka její Justina H-ová se svým manželem Františkem H-em. K dědictví po Ruženě W-ové přihlásila se matka Justiny H-ové, Kamila B-ová, vzdala se však dědictví ve prospěch Justiny H-ové. Žalobě Josefa G-a a pozůstalosti po Eleonoře G-ové proti Františku a Justině H-ovým o vyklizení bytu bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Pokud se týče formální výtky, že spolužalující pozůstalost Eleonory G-ové nepředložila soudního zmocnění k vedení sporu, sdílí odvolací soud právní názor soudu stolice prvé, že netřeba takového zmocnění dle Šu 6 c. ř. s., poněvadž jde o úkon obyčejné správy, k níž spolumajitel domu a manžel, jemuž byla, jak nesporno, dle Šu 810 obč. zák. svěřena správa pozůstalosti, jest po zákonu oprávněn (§ 145 nesp. říz. a §§ 233, 1238, 1190 obč. zák.), zejména, když podání žaloby v záležitosti řádné správy domu není uvedeno mezi úkony, k nimž požaduje zákon v Šu 145 nesp. říz. zmocnění soudu a předpis Šu 129 poslední věta nesp. říz. jako výjimečný nelze obdobně rozšiřovati. Ostatně žalující strana dodatečně a nadbytečně předložila od soudu pozůstalostního zmocnění ke sporu, pokud se týče dodatečné schválení zahájeného již sporu, čímž domnělá vada řízení, i kdyby tu byla, byla by dle §§ 6 a 7 c. ř. s. napravena. Věcně odvolání neobstojí. Směrodatným pro řešení sporu jest předpis Šu 6 zákona o

ochraně nájemníků, dle něhož (prvého odstavce) po smrti nájemníkově vstupují v nájemní smlouvu jeho dědici, kteří, nemajíce vlastního bytu, bydlili v jeho bytě v době jeho smrti. Sejde tudíž jedině na tom, zda spolužalovaná Justina H-ová jest dědička Růženy W-ové. Soudce první usuzuje, že dědičkou není, a to právem. Poněvadž tu není posledního pořízení, přichází v úvahu jedině delace ze zákona a tu se zřetelem k obsahu spisů pozůstalostních nelze o tom pochybovati, že Justinu H-ovou nelze pokládati za dědičku se zřetelem na předpis poslední věty §u 732 obč. zák., že vnučka za života své matky nemá práva dědického. K dědictví se přihlásila matka žalované Kamila B-ová, jejíž přihláška byla na soud přijata a na věci ničeho nemění, vzdala-li se B-ová potom dědictví ve prospěch své dcery. Předpis §u 6 nelze extensivně vykládati a proto právem první soudce uznal, že nemůže žalovaná strana předpis tento na sebe vztahovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud neposoudil spornou věc po právní stránce nesprávně, uznáv, že žalující spolumahitel domu a manžel, jemuž byla podle §u 810 obč. zák. a §u 145 nesp. řiz. svěřena správa pozůstalosti, již tím byl oprávněn ku podání této, řádné správy domu se týkající žaloby, k čemuž nebylo potřebí zmocnění pozůstalostního soudu. Správce pozůstalosti jest podle §u 145 nesp. řiz. oprávněn, obstarati věci řádné správy, pokud běží o opatření z hranic řádné správy nevybočující, a pokud nejsou opatření ta větší důležitostí. Této povahy tato věc nemá. Proto je bez významu další otázka, zda dodatečné svolení ku provedení sporu a schválení již zahájené rozepře pozůstalostním soudem není opožděným, když k němu došlo až v odvolacím řízení. Ani jinak nemůže podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací docíliti vůči zamítavému rozsudku odvolacího soudu úspěchu. Žalovaní bránili se proti žalobnímu nároku poukazem ku předpisu §u 6 (1) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n., podle kterého po nájemníkově smrti vstupují v nájemní smlouvu jeho dědicové, kteří, nemajíce vlastního bytu, bydleli v jeho bytě v době jeho smrti. Podle zjištění odvolacího soudu byla sice Růžena W-ová nájemnicí, nikoli uživatelkou sporného bytu, jak tvrdili žalobci, žalovaní sice s ní bydlili, ale nebylo zjištěno, že by žalovaní byli dědici zemřelé nájemnice. Jest jenom posouditi, zda, když se dědička Růženy W-ové, matka spolužalované Justiny H-ové, vzdala dědictví ve prospěch této, lze považovati aspoň Justinu H-ovou za dědičku po rozumu §u 6 (1) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. Není ani po této stránce podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Zřeknutí se dědického nároku ve prospěch nějaké osoby není rovno dědickému nápadu, nýbrž jest darováním, a proto se ani tímto zřeknutím oprávněné dědičky nestala Justina H-ová dědičkou nájemkyně. Užívají-li žalovaní sporného bytu po Růženě W-ové, ačkoli se žalující stranou neuzavřeli ani nájemní ani jiné, k tomu je opravňující smlouvy, je zřejmo, že jde o bezdůvodné užívání sporného bytu. Proto nižší stolice právem vyhověly žalobnímu žádání.